

Του **Χρήστου Επαμ. Κυργιάκη**

Την έσφιξες στην αγκαλιά σου όπως αν ήταν η τελευταία φορά
Και όρμησες στο κενό κάτω από τη γέφυρα
Και πάλεψες με το ρεύμα, τις λάσπες και τα κλαδιά που έφερνε ο χείμαρρος
Και βγήκες στην όχθη, εκεί που άλλοτε ξάπλωνες στα χαμομήλια

Εκεί που κάποτε μαδούσες τις μαργαρίτες για να δεις αν σ' αγαπάει
Και σαν δεν έβγαινε το «ναι», δεν έκανες να γυρίσεις στο σπίτι

Κι ας ήξερες πως θα σε μάλωνε η μάνα σου
Κι ας ήξερες πως την πέθαινες κάθε φορά που αργούσες

Σκαρφάλωσες στην ίδια όχθη και βγήκες πάνω στον αγρό
Με αγρό δεν έμοιαζε, με λίμνη περισσότερο παρά με αγρό

Γιατί ο ουρανός γίνηκε θάλασσα και άδειασε όλο το νερό στον κάμπο
Κι εκείνη φώναζε πάνω από τη γέφυρα για να σου θυμίσει να προσέχεις
Μα το παιδί κινδύνευε παραπέρα κι έπρεπε να το φτάσεις
Να το πιάσεις εσύ πριν το παρασύρει το νερό και χαθεί για πάντα

Βοήθεια σου ζητούσε το παιδί

Γύρνα πίσω σου φώναζε εκείνη κι ήταν έτοιμη να βουτήξει από τη γέφυρα
Το σκίρτημα, το πρώτο που ένιωσε στην κοιλιά, την απέτρεψε
Συνέχισες να παλεύεις με τα νερά της νεροποντής και τις λάσπες του αγρού
Έπρεπε να σώσεις το παιδί
Όχι το δικό σου

Όμως υπάρχουν παιδιά στον κόσμο που δεν είναι δικά μας;
Υπάρχουν παιδιά στον κόσμο που είναι μόνο δικά μας;

Το πρόλαβες πριν το νερό το ρίξει στο χείμαρρο και βυθιστεί
Το ανέβασες στις πλάτες για να σκαρφαλώσει στην ιτιά και να σωθεί

Τα πόδια σου δεν άντεξαν άλλο
Έφυγες για να σωθεί το παιδί
Έφυγες για να μην ντρέπεται για σένα το δικό σου το αγέννητο
Έφυγες για όλα τα παιδιά του κόσμου

Ήταν 1η του Μάη, για να μην ξεχνιόμαστε